

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĘGI POWTÓRZONEGO PRAWA

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Bóg prowadził swój lud do dobrej ziemi,
typu Chrystusa, za Jego pomocą
i podtrzymywał go w drodze również za Jego pomocą,
który jest wszystkim, co wychodzi przez usta Boga;
każde słowo w Księdze Powtórzonego Prawa
to sam Chrystus, który jest teraz dla nas Bożym słowem
i mamy je przyjąć jako życie i zaopatrzenie w życie.**

**Boże rządy to zarządzanie związane z rządami
Boga sprawiedliwego, świętego, wiernego,
czulego, kochającego i pełnego zrozumienia.**

**Ponieważ w praktyce jesteśmy złączeni z Chrystusem –
rzeczywistością dobrej ziemi – i radujemy się Jego bogactwem,
stale spoczywają na nas Boże oczy;
to sprawia, że radujemy się Bożą obecnością,
i czyni nas przedmiotem Jego troski.**

**Ci, którzy nadają się do odziedziczenia dobrej ziemi,
znają serce Boga i Jego rządy, kochają Go,
pokładają w Nim ufność, boją się Go, poddają się Jego władaniu,
zważają na Jego czule uczucia i żyją w Jego obecności.**

**U wejścia do kościoła znajduje się krzyż;
żeby spotykać się jako kościół, musimy doświadczać krzyża,
aby krzyżował on nasze „ja”, burzył „przemysłowania
i każdą wysoką rzecz, podnoszącą się przeciw poznaniu Boga”
i wywyższał jedynie Chrystusa; w ten sposób będzie On
wszystkimi i we wszystkich ze względu na Boży wyraz
i jedyne w swoim rodzaju świadectwo jedności.**

**Wierzący w Chrystusa, którzy żyją pod Bożymi rządami,
wybierają życie i otrzymują błogosławieństwo,
żyjąc zgodnie z zasadą życia i uświadamając sobie,
że w życiu chrześcijańskim i w życiu kościoła
wszystko zależy od Pańskiego błogosławieństwa.**

Poselstwo siódme

Chrystus – prawdziwy Prorok, przedstawiony w formie typu przez Mojżesza

Wersety biblijne: Pwt 18:15–19; Dz 3:22–23.

I. Prorocy to Boży rzecznicy – Pwt 18:15; Am 3:7; Iz 6:1–8:

- A. Funkcja proroków polega na przemawianiu dla Boga – 1 Kor 14:31; 2 Tm 4:2.
- B. W świetle Biblii główna funkcja, jaką pełni prorok, nie polega na przepowiadaniu tego, co ma nadejść, lecz przemawianiu dla Boga i wypowiedaniu Go za sprawą Bożego objawienia – Am 3:7; Wj 4:10–16.
- C. Bóg, który jest Bogiem przemawiającym, przemawiał w Starym Testamencie w wielu częściach i na wiele sposobów do ludzi w prorokach – Hbr 1:1:
 1. Bóg jest ukryty, ale za sprawą przemawiania proroków daje poznać siebie i swój zamiar – Iz 45:15, 19; 1:1–2a; 6:1–8.
 2. Prorocy otrzymują Boże objawienie bezpośrednio i są niesieni przez Ducha Bożego, aby mówić dla Boga i Go wypowiadać – 2 P 1:20–21:
 - a. Żadne proroctwo nigdy nie było przyniesione przez wolę człowieka – w. 21.
 - b. Wola, pragnienie i życzenie człowieka, a także jego myśl i wykładnia, nie były źródłem żadnego proroctwa.
 - c. Źródłem był Bóg; Jego Duch Święty niósł ludzi, jak wiatr niesie okręt, by wypowiadali wolę, pragnienie i życzenie Boga.
 - d. Żadne proroctwo Pisma nie jest z wykładni proroka lub autora księgi, żadne bowiem proroctwo nigdy nie było przyniesione przez wolę

człowieka; przeciwnie, ludzie mówili od Boga, niesieni przez Ducha – w. 20–21.

- D. Fałszywy prorok to taki, który zuchwale wypowiada w Bożym imieniu słowo, którego Bóg nie nakazał mu mówić – Pwt 18:20–22.

II. Mojżesz był prorokiem stanowiącym typ Chrystusa – w. 15:

- A. W ciągu czterdziestu lat przewodzenia dzieciom Izraela Mojżesz nieustannie przemawiał do nich dla Boga; zwłaszcza w Księdze Powtórzonego Prawa wielokrotnie mówił do nich Boże słowa – 1:1, 9–11, 18; 4:1–2; 5:11; 6:1–9.
- B. Mojżesz, Boży rzecznik, niczym kochający sędziwy ojciec przemawiał do swych dzieci z wielką miłością i troską – 30:1–14:
1. Choć to on przemawiał, nie wypowiadał własnych słów; mówił słowa Boże – 32:1–47.
 2. Mówił dla Boga, wypowiadał Go i wpowiadał w dzieci Izraela – 11:8–25.
- C. Mojżesz był nie tylko człowiekiem przesiąkniętym i przesyconym Bożą myślą, lecz także ukonstytuowanym samym przemawiającym Bogiem; dlatego słowo, które wyszło z jego ust, było słowem Boga, które On wypowiadał przez tego jednego rzecznika – Wj 34:29–35; Lb 12:6–8:
1. Przez czterdzieści lat Mojżesz służył w charakterze Bożego rzecznika i mówił dla Boga, wypowiadał Go oraz przepowiadał; każde słowo, które wypowiedział, stało się słowem Boga – Pwt 10:12–22.
 2. Mojżesz przepowiedział, że dzieci Izraela porzucą Boga i On je rozrzuci po wszystkich narodach, lecz gdy się nawrócą i zawrócą do Boga, On z powrotem zgromadzi je spośród narodów – 29:24–27; 30:1–3.

3. Jako taki prorok Mojżesz stanowi typ Chrystusa – Dz 3:22–23.
4. Mojżesz mówił do dzieci Izraela wszystko, co Bóg mu nakazał; podobnie Pan Jezus mówił wszystko, co Ojciec Mu nakazał – J 12:49–50.

III. Starotestamentowy prorok Mojżesz prorokował, mówiąc: „Proroka wzbudzi ci Jahwe, Bóg twój, spośród ciebie, spośród twoich braci, jak ja; Jego będzieś słuchał” – Pwt 18:15:

- A. Jahwe miał włożyć swoje słowa w usta tego Proroka, a ten miał mówić wszystko, co Bóg mu nakazał – w. 18b.
- B. Prorok wzbudzony przez Boga miał być według tego wszystkiego, o co dzieci Izraela prosiły swego Boga Jahwe na Horebie – w. 16–17:
 1. Dzieci Izraela powiedziały Mojżeszowi, że nie mogą znieść głosu Bożego, gdy go słyszą – 5:22–28; Wj 20:18–19.
 2. Ponieważ chciały proroka, Mojżesz obiecał, że Bóg spełni to pragnienie.
- C. Mojżesz prorokował, że Jahwe wzbudzi Proroka spośród nich, spośród ich braci – Pwt 18:15, 18a:
 1. Wskazuje to, że Bóg miał wzbudzić tego Proroka za sprawą wcielenia Chrystusa, by mówił słowo Boga – J 1:14; 3:34; 7:16–17; Hbr 1:2a.
 2. Słowa *spośród ciebie, spośród twoich braci* (Pwt 18:18a) wskazują, że Chrystus, Prorok, który ma nadejść, miał być ludzki, a zarazem boski – J 1:1, 14; Rz 8:3:
 - a. Gdyby Chrystus był jedynie Bogiem, nie mógłby zostać wzbudzony spośród Izraelitów – Łk 1:31, 35.
 - b. Chrystus jako Bóg nie mógłby stać się bratem spośród Żydów, ale jako Ten, który się wcielił,

przywdział ludzką naturą i był Żydem, pochodził spośród swoich braci.

c. Chrystus jako wcielony Bóg przywdział ludzką naturę i stał się Żydem; jest zatem Prorokiem wzbudzonym „spośród ciebie”, jak o tym prorokował Mojżesz – Pwt 18:15, 18.

3. Dzieje Apostolskie 3:22–23 odnoszą Księgę Powtórzonego Prawa 18:15–19 do Chrystusa, który jest Bogiem wcielonym po to, żeby być człowiekiem; wskazuje to, że Chrystus jest tym Prorokiem, którego Bóg obiecał swemu ludowi, dzieciom Izraela.

IV. W swym pierwszym przyjściu Chrystus usługiwał jako Prorok wzbudzony przez Boga – Dz 3:22–23; 7:37:

A. Dzięki wcieleniu stał się Prorokiem, aby wypowiadać Boże słowo – J 3:34.

B. Jest Bożym Słowem i przemawianiem – 1:1; Obj 19:13; Hbr 1:2a:

1. Gdy przebywał na ziemi i mówił dla Boga oraz nauczał ludzi, Jego nauka nie było Jego własną nauką, lecz była zgodna z tym, czego nauczył Go Ojciec – J 7:16; 8:28b.

2. Nie mówił sam od siebie; mówił tak, jak Mu powiedział Ojciec – 12:49–50.

3. Chrystus jako Boży Prorok mówił dla Boga, wypowiadał Go, a także objawiał swoim uczniom – Mt 11:27.

C. Podczas swej ziemskiej posługi Chrystus także prorokował, przepowiadał, oznajmiając to, co ma nadejść – J 16:12–13; Mt 24:2 – 25:46.

D. Dziś Chrystus, Prorok jest w nas i nadal mówi dla Boga, by Go objawiać, i wpowiada Go w ludzi – Rz 8:10; 2 Kor 13:5; Kol 1:27.

V. Jako prorok, który stanowi typ Chrystusa – prawdziwego Proroka – Mojżesz wypowiadał być może coś na podstawie własnego odczucia, ale również to stało się słowem Bożym; jego przemawianie w Księdze Powtórzonego Prawa przypomina przemawianie Pawła w siódmym rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian:

- A. Ponieważ Paweł był człowiekiem ukonstytuowanym Bogiem, jego opinia stała się częścią Bożego słowa, będącego boskim objawieniem zawartym w Nowym Testamencie:
1. W swoim przemawianiu Paweł był jedno z Bogiem; dlatego to, co mówił, było Bożym przemawianiem – 6:17; 7:25.
 2. Ta sama zasada dotyczy przemawiania Mojżesza w Księdze Powtórzonego Prawa.
- B. Siódmy rozdział Pierwszego Listu do Koryntian przekazuje ducha osoby, która kocha Pana, dba o Jego interesy na ziemi, jest Mu całkowicie oddana i jedno z Nim, oraz która pod każdym względem jest Mu posłuszna, uległa i zaspokojona Bogiem oraz okolicznościami przez Niego przygotowanymi.
- C. Ponieważ Paweł był jedno z Panem, to kiedy mówił, Pan mówił razem z nim; w siódmym rozdziale zatem mamy przykład nowotestamentowej zasady wcielenia – w. 10, 12, 25, 40:
1. Zasada wcielenia polega na tym, że Bóg wchodzi w człowieka i zespala się z nim, aby uczynić go z sobą jedno; Bóg zatem jest w człowieku, a człowiek w Bogu – J 15:4–5.
 2. W Nowym Testamencie Pan staje się jedno ze swoimi apostołami, a oni stają się jedno z Nim i mówią razem z Nim; Jego słowo staje się zatem ich słowem

- i wszystko, co oni wypowiadają, jest Jego słowem — 1 Kor 2:12–13.
3. Zasada, jaką widzimy w Pierwszym Liście do Koryntian 7:10, jest taka sama jak ta w Liście do Galatów 2:20; to zasada wcielenia — dwie osoby żyją jako jedna.
 4. W Pierwszym Liście do Koryntian 7:25 i 40 widzimy najwyższą duchowość — duchowość człowieka, który jest tak jedno z Panem i tak Nim przesycony, że nawet jego opinie wyrażają Pański umysł.
 5. Jeśli będziemy przesycony Duchem, wówczas to, co będziemy wyrażali, będzie naszą myślą, lecz także czymś z Pana, ponieważ jesteśmy z Nim jedno; na tym polega doświadczanie Chrystusa jako Proroaka, który w nas żyje, by mówić dla Boga i Go wypowiadać — 6:17.

Poselstwo ósme

Chrystus – Przeklętym, który wisiał na drzewie

Wersety biblijne: Pwt 21:22–23; 1 P 2:24; Ga 3:2, 5, 13–14.

I. W Księdze Powtórzonego Prawa 21:22–23 znajdujemy prorocstwo o tym, że Chrystus będzie Przeklętym, który zawisnie na drzewie; widzimy tu typ ukrzyżowanego Chrystusa – Tego, który wisiał na drzewie – 1 P 2:24:

- A. Przestępcę można było stracić przez powieszenie na drzewie; powieszony był przeklęty przez Boga – Pwt 21:22–23.
- B. Jeśli ktoś popełnił grzech zasługujący na śmierć, i zabijano go, i wieszano na drzewie, to jego zwłok nie można było pozostawić tam przez noc, lecz należało je pogrzebać tego samego dnia, bo powieszony na drzewie był przeklęty przez Boga – w. 23.
- C. Pana Jezusa zabito przez ukrzyżowanie, czyli przez zawieszenie na drzewie, krzyżu, i pogrzebano w dniu ukrzyżowania – Dz 5:30; 10:39; 13:29; J 19:31.

II. Źródłem przekleństwa jest grzech człowieka – Rdz 3:17b; Rz 5:12:

- A. Bóg wprowadził przekleństwo po popełnieniu grzechu przez Adama, kiedy to powiedział: „przeklęta niech będzie ziemia z twego powodu” – Rdz 3:17b:
 - 1. Jako potomkowie Adama wszyscy grzesznicy są pod przekleństwem; Adam ściągnął na nas wszystkich przekleństwo – w. 17b; Rz 5:12, 17–18.
 - 2. Ostatecznie przekleństwo to śmierć; śmierć, wliczając w nią wszystkie inne cierpienia, to zwieńczenie przekleństwa – w. 12, 17; 6:16, 21, 23.
- B. Gdy Adam zgrzeszył, ziemia z powodu przekleństwa zaczęła rodzić ciernie; ciernie zatem to oznaka przekleństwa – Rdz 3:18; Hbr 6:8.

III. Przekleństwo realizuje się poprzez prawo, gdyż ono stosuje przekleństwo – Ga 3:10:

- A. Przekleństwo nie było czymś w pełni oficjalnym, dopóki nie zostało nadane prawo; teraz prawo oznajmia, że wszyscy potomkowie Adama są pod przekleństwem – Rz 5:13.
- B. Przekleństwo zatem związane jest z Bożym prawem; to żądanie, jakie Boża sprawiedliwość stawia grzesznikom – 3:19.
- C. Jeśli będziemy próbowali zachowywać prawo, będziemy przebywali w upadłym ciele i samoczynnie spadnie na nas przekleństwo: „wszyscy, którzy są z uczynków prawa, są pod przekleństwem; napisane jest bowiem: »Przeklęty jest każdy, kto nie trwa we wszystkim, co jest napisane w księdze prawa, by to wszystko czynić«” – Ga 3:10.

IV. „Chrystus odkupił nas z przekleństwa prawa, stając się przekleństwem ze względu na nas, gdyż napisane jest: »Przeklęty jest każdy, kto wisi na drzewie«” – w. 13:

- A. Na krzyżu Chrystus dokonał wielkiego dzieła – wyprowadził nas spod przekleństwa prawa, gdyż uczynił wszystko, co niezbędne, żeby ponieść nasze grzechy i usunąć przekleństwo – w. 13; 1 P 2:24.
- B. Sam Chrystus „poniósł nasze grzechy w swoim ciele na drzewo” – w. 24:
 - 1. Słowo *drzewo* z Pierwszego Listu Piotra 2:24 oznacza krzyż wykonany z drewna, rzymskie narzędzie do wykonywania kary śmierci wykorzystywane przy egzekucji złoczyńców, zgodnie z prorocstwem zawartym w Księdze Powtórzonego Prawa 21:23; także w innych wersetach Nowego Testamentu krzyż nazywany jest drzewem – Dz 5:30; 10:39; 13:29.

2. Gdy Chrystus wisiał na krzyżu, Bóg wziął wszystkie nasze grzechy i włożył je na Baranka Bożego – Iz 53:6; J 1:29.
 3. Chrystus raz umarł, aby ponieść nasze grzechy, i wycierpiał za nas sąd na krzyżu – Hbr 9:28; Iz 53:5, 11.
 4. W śmierci Chrystusa umarliśmy grzechom, abyśmy mogli żyć sprawiedliwości – Rz 6:8, 10–11, 18; 1 P 2:24.
- C. Kiedy Chrystus poniósł nasze grzechy, zabrał także nasze przekleństwo – J 1:29; Ga 3:13:
1. Wskazuje na to korona z cierni; ponieważ ciernie są oznaką przekleństwa, noszenie korony z cierni przez Chrystusa wskazuje, że zabrał On nasze przekleństwo na krzyż – J 19:2, 5.
 2. Ponieważ Chrystus został przeklęty zamiast nas, spełnione zostało żądanie prawa, i mógł On nas odkupić z przekleństwa prawa – Ga 3:10.
 3. Podczas gdy prawo potępia i czyni przekleństwo czymś oficjalnym, Chrystus przez swoje ukrzyżowanie odkupił nas z przekleństwa prawa – w. 13.
 4. Z przekleństwem, będącym następstwem upadku Adama, rozprawiło się Chrystusowe odkupienie – w. 13.
- D. Chrystus nie tylko odkupił nas z przekleństwa, lecz sam stał się ze względu na nas przekleństwem; wskazuje to, że Bóg zupełnie Go opuścił – w. 13; Mk 15:33–34:
1. Bóg osądził Pana Jezusa, aby dokonało się odkupienie, i uznał Go za naszego Zastępcę, który cierpiał za nas grzech – Iz 53:10a.
 2. Na krzyżu rozprawiono się z naszym grzechem, grzechami i wszystkim, co negatywne, a Bóg z powodu naszego grzechu opuścił Zbawiciela-Niewolnika – Mk 15:33–34:

- a. Bóg opuścił Chrystusa na krzyżu, ponieważ zajął On miejsce grzeszników: poniósł nasze grzechy i został dla nas uczyniony grzechem – 1 P 3:18; 2:24; Iz 53:6; 2 Kor 5:21.
 - b. W oczach Boga Chrystus stał się wielkim grzesznikiem i Bóg osądził Go, naszego Zastępcę, za nasze grzechy – J 3:14; Rz 8:3.
 - c. W oczach Boga Chrystus był naszym Zastępcą, wręcz grzechem; dlatego Bóg Go osądził, a także opuścił.
3. Ponieważ Chrystus poniósł nasze grzechy i został dla nas uczyniony grzechem, Bóg, osądzając Go jako naszego Zastępcę, opuścił Go w aspekcie ekonomicznym – Mk 15:33–34:
- a. Pan Jezus narodził się ze zradzającego Ducha – boskiej esencji, istoty – który nigdy Go nie opuścił w aspekcie istotowym – Łk 1:35.
 - b. Kiedy Pan Jezus, Bóg-człowiek, umarł na krzyżu, poddany Bożemu sądowi, miał w sobie Boga w aspekcie istotowym jako swoją boską istotę; niemniej jednak sprawiedliwy i dokonujący sądu Bóg opuścił Go w aspekcie ekonomicznym – Mt 1:18, 20; 27:46:
 - 1) Ponieważ Pan Jezus począł się z Ducha Świętego i narodził z Boga i z Bogiem, Duch Święty był wewnętrzną esencją Jego boskiej istoty; dlatego Bóg nie mógł Go opuścić w aspekcie istotowym – 1:18, 20.
 - 2) Bóg opuścił Chrystusa w aspekcie ekonomicznym, kiedy opuścił Go Duch, który uprzednio zstąpił na Niego jako ekonomiczna moc potrzebna do realizacji Jego posługi (3:16); jednak esencja Boga pozostała w Jego istocie, i dlatego umarł On na krzyżu jako Bóg-człowiek – 1 J 1:7.

E. W swoim człowieczeństwie, jako nasienie Abrahama, Chrystus został ukrzyżowany i stał się ze względu na nas przekleństwem, aby odkupić nas z przekleństwa prawa – Ga 3:13, 29:

1. Wersety 22:17–18a i 28:14 z Księgi Rodzaju to proctwo o tym, że nasienie Abrahama będzie wielkim błogosławieństwem dla całej ludzkości, ponieważ za sprawą jego nasienia wszystkie narody będą błogosławione.
2. Chrystus, nasienie Abrahama, przyniósł nam Boga i nas Bogu, abyśmy radowali się Bożym błogosławieństwem – Ga 3:8–12, 16.
3. Abraham taką otrzymał obietnicę: sam Bóg przyjdzie, by być nasieniem Abrahama, i nasienie to będzie błogosławieństwem dla wszystkich narodów dzięki temu, że stanie się wszechzawierającym Duchem, którego ludzkość będzie mogła przyjąć – w. 14; 1 Kor 15:45b.

V. Jako nasienie Abrahama Chrystus został uczyniony dla nas przekleństwem, „aby błogosławieństwo Abrahama przyszło do pogan w Chrystusie Jezusie, abyśmy otrzymali obietnicę Ducha poprzez wiarę” – Ga 3:14:

- A. Błogosławieństwo Abrahama to błogosławieństwo, które Bóg obiecał Abrahamowi dla wszystkich narodów ziemi – Rdz 12:3.
- B. Obietnica ta się wypełniła i błogosławieństwo to przyszło do narodów w Chrystusie dzięki Jego odkupieniu, którego dokonał na krzyżu – Ga 3:1, 13–14.
- C. Kontekst Listu do Galatów 3:14 wskazuje, że błogosławieństwo, które Bóg obiecał Abrahamowi dla wszystkich narodów i które wierzący otrzymali poprzez wiarę w Chrystusa, to Duch – w. 2, 5:
 1. Fizycznym aspektem błogosławieństwa, które Bóg obiecał Abrahamowi, była dobra ziemia stanowiąca

- typ wszechzawierającego Chrystusa — Rdz 12:7; 13:15; 17:8; 26:3–4; Kol 1:12.
2. Duch to złożony Duch, czyli sam Bóg, który w swej Trójcy został przetworzony poprzez wcielenie, ukrzyżowanie, zmartwychwstanie, wniebowstąpienie i zstąpienie, abyśmy przyjęli Go jako nasze życie i wszystko dla nas — Flp 1:19.
 3. Ponieważ Chrystus urzeczywistnia się jako wszechzawierający życiodajny Duch (1 Kor 15:45; 2 Kor 3:17), błogosławieństwo obiecanego Ducha pokrywa się z błogosławieństwem dobrej ziemi; tak naprawdę Duch, urzeczywistnienie Chrystusa w naszym doświadczeniu, jest dobrą ziemią.
 4. Na wieki będziemy się cieszyć duchowym błogosławieństwem: odziedziczymy Ducha, zwieńczenie przetworzonego Trójjedynego Boga, który jest naszym dziedzictwem — Ga 3:14.
 5. W nowym niebie i nowej ziemi w Nowej Jeruzolimie będziemy się radowali przetworzonym Trójjedynym Bogiem, który jest wszechzawierającym, zwieńczonym, życiodajnym Duchem — Obj 22:1; J 7:37–39.
 6. Nasze chrześcijańskie życie jest dziś życiem przyjmowania Ducha poprzez wiarę — Ga 3:2, 5, 14.

Poselstwo dziewiąte

Radować się Chrystusem wraz z Bogiem na podłożu jedności

Wersety biblijne: Pwt 12:5, 8, 11, 13–14, 17–18, 21, 26–27;

Ps 48:3, 12–13; 80:18–20.

I. Dwunasty rozdział Księgi Powtórzonego Prawa objawia radowanie się Chrystusem wraz z Bogiem w jedynym miejscu, które wybrał Bóg, ze względu na zachowanie jedności Bożego ludu – w. 5–8, 11– 14, 17–18, 21, 26–27; 14:22–23; 16:16; por. 1 Kor 10:6, 11; Rz 15:4:

- A. Dzieciom Izraela nie wolno było oddawać Bogu czci ani korzystać z ofiar Mu składanych w miejscu, które same wybrały (Pwt 12:8, 13, 17); miały oddawać Mu cześć w miejscu, które wybrał On sam i w którym znajdowało się Jego imię, mieszkanie oraz ołtarz (w. 5–6) za sprawą przynoszenia Mu tam dziesięciny, darów i ofiar (w. 5, 11, 14, 18, 21, 26–27; 14:22–23; 15:19–20; 16:16).
- B. Jedyne miejsce, które Bóg wybrał do oddawania Mu czci, o którym mówi dwunasty rozdział Księgi Powtórzonego Prawa, oznacza nasze spotkanie się na podłożu miejscowości ze względu na praktyczny wyraz jednego Ciała (czego symbolem jest Jerozolima) oraz faktyczną rzeczywistość jednego Ciała (czego symbolem jest Syjon znajdujący się w obrębie Jerozolimy) – Ps 48:3; 50:2; Obj 1:11; 2:7.
- C. Objawienie zawarte w Nowym Testamencie na temat oddawania Bogu czci odpowiada objawieniu zawartemu w dwunastym rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa w następujący sposób:
 - 1. Lud Boży zawsze powinien stanowić jedno; nie powinny istnieć wśród niego żadne podziały – Ps 133; J 17:11, 21–23; 1 Kor 1:10; Ef 4:3.

2. Jedynym imieniem, w jakie lud Boży powinien się gromadzić, jest imię Pana Jezusa Chrystusa; rzeczywistością tego imienia jest Duch; określać siebie jakimkolwiek innym imieniem to nadawać sobie inne miano, być podzielonym; na tym polega duchowa rozpusta — Mt 18:20; 1 Kor 1:12; 12:3; Obj 3:8.
 3. W Nowym Testamencie Boże mieszkanie znajduje się w szczególności w naszym zespolonym duchu, czyli w ludzkim duchu, odrodzonym i zamieszkiwanym przez boskiego Ducha; gdy spotykamy się, aby oddawać Bogu cześć, musimy ćwiczyć swego ducha i w nim wszystko czynić — Ef 2:22; J 4:21–24; 1 Kor 14:15.
 4. Gdy oddajemy Bogu cześć, musimy w autentyczny sposób stosować Chrystusowy krzyż, którego symbolem jest ołtarz, przez odrzucanie upadłego ciała, naszego „ja” i naturalnego życia i oddawać Mu cześć za pomocą Chrystusa i tylko Niego — Ps 43:4a; Mt 16:24; Ga 2:20.
 5. Miejsce, które Bóg wybrał do oddawania Mu czci, jest miejscem pełnym radowania się bogactwem Chrystusa i pełnym radości — Pwt 12:7, 12, 18; 14:23; Ef 3:8; Flp 4:4; 1 Kor 14:3, 4b, 26, 31.
- D. Gdziekolwiek jesteśmy, powinniśmy gromadzić się w imię Pana w swoim duchu i z krzyżem; jeśli wszyscy tak zrobimy, to będziemy się spotykali w tym samym miejscu, pomimo spotykania się w innych miejscowościach; to jedno miejsce jest podłożem jedynej w swoim rodzaju jedności — Pwt 12:5–6; Jr 32:39:
1. Mogłoby się wydawać, że jesteśmy podzieleni według kryterium geograficznego, ponieważ na całym świecie spotykamy się w oddzielnych miastach na biblijnym podłożu miejscowości zgodnie z zasadą: jeden kościół dla jednego miasta, jedno miasto z tylko jednym kościołem — Dz 8:1; 13:1; Obj 1:11.

2. W rzeczywistości jednak, pomimo oddzielenia geograficznego, wszyscy spotykamy się w tym samym miejscu – w imieniu Pana Jezusa, w zespolonym duchu i z krzyżem; oto jedność i podłoże do właściwego oddawania Bogu czci:
 - a. Wielu chrześcijan podzieliły ich własne upodobania; w Pańskim odzyskiwaniu nie wolno nam zabiegać o własne upodobania, lecz o Pańską obecność jako Ducha rzeczywistości, rzeczywistości Jego imienia – Mt 18:20; 1 Kor 1:10; Wj 33:14.
 - b. W wypełnieniu typu z dwunastego rozdziału Księgi Powtórzonego Prawa nie chodzi o geograficzne miejsce, lecz o naszego ducha – J 4:21–24.
 - c. U wejścia do kościoła znajduje się krzyż; żeby spotykać się jako kościół, musimy doświadczać krzyża, aby krzyżował on nasze „ja”, burzył „przemysłiwania i każdą wysoką rzecz, podnoszącą się przeciw poznaniu Boga” (2 Kor 10:5) i wywyższał jedynie Chrystusa; w ten sposób będzie On wszystkimi i we wszystkich ze względu na Boży wyraz i jedyne w swoim rodzaju świadectwo jedności – Mt 16:24; 1 Kor 2:2; 2 Kor 10:3-5; Kol 1:10, 18b; 3:10–11.

II. Jedyne podłoże Jerozolimy – miejsca, w którym na górze Syjon zbudowano świątynię, będącą Bożym mieszkaniem – przedstawia w formie typu jedyne podłoże wybrane przez Boga, podłoże jedności – Pwt 12:5; 2 Krn 6:5–6; Ezd 1:2–3:

- A. W dawnych czasach wszyscy Izraelici schodzili się razem trzy razy w roku w Jerozolimie; to dzięki temu jedyne miejsce oddawania Bogu czci – Jerozolimie – zachowano przez pokolenia jedność ludu Bożego – Pwt 12:5; 16:16.

- B. W Nowym Testamencie właściwe podłoże jedności, zarządzane przez Boga, to jedyne podłoże, na którym jeden kościół jest dla jednej miejscowości – Obj 1:11:
1. Kościół składa się z Boga wielkiego jak wszechświat, lecz istnieje na ziemi w wielu miejscowościach; w Bogu kościół w swej naturze ma charakter powszechny, lecz w konkretnym miejscu w praktyce ma charakter miejscowy, tak jak „kościół Boga, który jest w Koryncie” – 1 Kor 1:2:
 - a. Wyrażenie *kościół Boga* oznacza, że kościół nie tylko znajduje się w Bożym posiadaniu, lecz że również Bóg stanowi jego naturę i esencję; jest to boskie, ogólne, powszechne i wieczne – w. 2a.
 - b. Wyrażenie *kościół, który jest w Koryncie* odnosi się do kościoła w danym mieście, jaki pozostaje w konkretnej miejscowości i obiera ją za swoją pozycję, podłoże i zasięg działania pod względem zarządzania w sprawach praktycznych; jest to fizyczne, szczególne, miejscowe i tymczasowe – w. 2b.
 2. Bez aspektu powszechnego kościołowi brakuje wartości; bez aspektu miejscowego nie może on uzyskać wyrazu ani praktycznie funkcjonować; relacja na temat ustanawiania kościoła w miejscowości, w której się on znajduje, jest spójna w całym Nowym Testamencie – Dz 8:1; 13:1; 14:23; Rz 16:1; 1 Kor 1:2; 2 Kor 8:1; Ga 1:2; Obj 1:4, 11.

III. Życie kościoła na podłożu jedności to dzisiejsza Jeruzolima; w obrębie życia kościoła musi istnieć grono zwycięzców, i to oni stanowią dzisiejszy Syjon – Ps 48:3, 12–13:

- A. Syjon, najważniejsze miejsce i piękno świętego miasta Jeruzolimy, stanowi typ zwycięzców – najwyższego szczytu, centrum, wyniesienia, wzmocnienia, ubogacenia, piękna i rzeczywistości kościoła – 20:3; 53:7a; 87:2.

B. Zwycięzcy, którzy są Syjonem, stanowią rzeczywistość Ciała Chrystusa i wieńczą jego budowanie w kościołach miejscowych w celu ustanowienia w wieczności zwieńczonego świętego miasta, Nowej Jerozolimy, Świętego Świętych jako Bożego mieszkania — Obj 21:1–3, 16, 22.

C. Życie kościoła to dla nas właściwe miejsce, w którym możemy być zwycięzcami; nie znaczy to jednak, że dopóki jesteśmy w życiu kościoła, dopóty jesteśmy zwycięzcami; być w życiu kościoła to jedno, a być zwycięzcą — co innego — 2:7, 11, 17, 26–28; 3:5, 12, 20–21.

IV. Aby być dzisiejszymi zwycięzcami, musimy radować się Chrystusem wraz z Bogiem na podłożu jedności ze względu na wystawianie Chrystusa na pokaz, budowanie kościoła i przygotowanie Jego oblubienicy — Mt 16:18; Obj 19:7:

A. Dzieci Izraela mogły radować się obfitymi płodami dobrej ziemi na dwa sposoby:

1. Zwyczajny, osobisty sposób, który polegał na radowaniu się tymi płodami jako zwyczajnym działem w każdym czasie, w każdym miejscu i z każdym — Pwt 12:15.
2. Szczególny, zbiorowy sposób, który polegał na radowaniu się najlepszym działem, pierwocinami i pierwszym przychówkiem ze wszystkimi Izraelitami, podczas ustalonych świąt i w jednym miejscu wybranym przez Boga — w. 5, 8, 11, 13–14, 17–18, 21, 26–27; 14:22–23; 15:19–20; 16:16–17.

B. Podobnie, na radowanie się Chrystusem przez Jego wierzących składają się dwa aspekty:

1. Aspekt zwyczajny, osobisty, który polega na radowaniu się Chrystusem, jako działem przyznanym nam przez Boga, w każdym czasie i w każdym miejscu — Kol 1:12; 1 Kor 1:2, 9; Ef 6:18; 1 Tes 5:16–18; Rz 10:12–13.

2. Aspekt szczególny, zbiorowy, który polega na radowaniu się najlepszym działem Chrystusa na spotkaniach właściwego życia kościoła na jedynym podłożu jedności, w miejscu wybranym przez Boga — 1 Kor 14:3, 4b, 26, 31.
- C. Musimy prowadzić życie trudzenia się na Chrystusie, życie radowania się Chrystusem w osobisty sposób, abyśmy mogli radować się Nim razem, zbiorowo, w celu zbudowania Ciała Chrystusa jako domu Bożego ze względu na Boży wyraz i jako królestwa Bożego ze względu na Boże panowanie — 3:16; 1 Tm 3:15; Rz 14:17–18:
1. Boża wola polega na tym, byśmy radowali się Chrystusem; musimy dążyć do tego, by radować się Nim i doświadczać Go w każdej sytuacji — Hbr 10:5–10; Flp 3:7–14; 4:5–8.
 2. Chrystus jest bezmiernie bogaty, ale kościół klepie dziś biedę, ponieważ Pańskie dzieci są opieszale — Prz 6:6–11; 24:30–34; 26:14; Mt 25:26, 30; por. 1 Kor 15:58.
 3. Musimy trudyć się na Chrystusie, naszej dobrej ziemi, by móc zżąć płody Jego bogactwa, przynieść je na spotkanie kościoła i tam je ofiarować; w ten sposób spotkanie to będzie wystawieniem Chrystusa na pokaz w Jego bogactwie i wzajemnym radowaniem się Nim, które stanie się udziałem wszystkich uczestników spotkania przed Bogiem i z Nim ze względu na zbudowanie świętych i kościoła — Kol 2:6–7; 1 Kor 1:9; 14:3, 31.
 4. Ilekroć przychodzimy na spotkania, by oddawać Panu cześć, nie przychodzimy z pustymi rękami; przychodzimy z rękami pełnymi płodów Chrystusa — w. 26; Pwt 16:15–17.

5. Spotykamy się po to, aby wystawiać Chrystusa na pokaz – Chrystusa, na którym się trudziliśmy, którego doświadczyliśmy i którym się radowaliśmy – 14:22–23.

V. Aby być dzisiejszymi zwycięzcami, musimy zachowywać podłoże jedności, jedyny Boży wybór, i nie wynosić wysoko niczego poza Chrystusem; w Pańskim odzyskiwaniu wynosimy wysoko Chrystusa i tylko Jego – Kol 1:18b; Obj 2:4; 2 Kor 4:5; 10:5:

- A. Zanim dzieci Izraela mogły w pełni radować się bogactwem dobrej ziemi, musiały doszczętnie zniszczyć pogańskie miejsca oddawania czci, bożki i ich imiona „na wysokich górach, na pagórkach i pod każdym zielonym drzewem” (Pwt 12:2); wysokie góry i pagórki oznaczają wywyższanie czegoś innego, a nie Chrystusa, a zielone drzewa – to, co piękne i atrakcyjne – w. 1–3, 5; 1 Krl 11:7–8; 12:26–31; Lb 33:52.
- B. Głębszą przyczyną spustoszenia i degradacji, do jakich dochodzi pośród Bożego ludu, jest niewywyższanie Chrystusa, nie dawanie Mu pierwszeństwa, pierwszego miejsca we wszystkim – Ps 80:2, 4, 8, 16-20; 74:1.
- C. Sposobem na przywrócenie właściwego stanu po powstałym spustoszeniu jest wywyższanie Chrystusa; radowanie się Chrystusem wraz z Bogiem na podłożu jedności można zachować i podtrzymać tylko wówczas, gdy Boży lud będzie właściwie doceniał i wywyższał Chrystusa.

Poselstwo dziesiąte

Unikać podziałów, przeciwieństwem których jest zachowywana przez nas jedność, i odrzucać odstępstwo, przeciwieństwem którego jest wiara, o którą walczymy

Wersety biblijne: Pwt 12 – 13; Ps 133; J 17:21–23;

Ef 4:3–6; Jud 1–3, 19–21.

I. W świetle słów Mojżesza, pochodzących z dwunastego i trzynastego rozdziału Księgi Powtórzonego Prawa, musimy unikać podziałów i odrzucać odstępstwo:

- A. Musimy zachowywać jedyną w swoim rodzaju jedność Bożego ludu i jedyną wiarę w osobę i odkupieńcze dzieło Chrystusa.
- B. Odstępstwo w Starym Testamencie oznacza porzucenie Boga i odwrócenie się od Niego do bożków; w Nowym Testamencie odstępstwem jest herezja i oznacza ono zaprzeczenie boskości Chrystusa oraz brak wiary w to, że Jezus Chrystus jest Bogiem, który się wcielił, żeby być człowiekiem – J 1:1, 14; 1 J 2:18, 22; 4:2–3.
- C. Odstępstwo, bądź herezja, znieważa osobę Chrystusa i wyrządza jej szkodę, a podział niszczy Ciało Chrystusa, które jest Jego zbiorowym wyrazem; tak więc odstępstwo i podział wyrządzają szkodę całej Bożej ekonomii.
- D. Z tego powodu apostoł Paweł nakazuje nam odwrócić się od tych, którzy czynią podziały (Rz 16:17), a apostoł Jan poleca nie przyjmować heretyków (2 J 9–11).
- E. Podobnie do Mojżesza w Księdze Powtórzonego Prawa i apostołów w Nowym Testamencie musimy podchodzić bardzo surowo do podziałów i odstępstwa; musimy zachowywać jedyną w swoim rodzaju jedność

Bożego ludu i jedyną wiarę w osobę i odkupieńcze dzieło Chrystusa – Ef 4:3, 13.

II. Podział jest wszechzawierający; obejmuje wszystko to, co negatywne, a mianowicie szatana, grzech, przywiązanie do świata, upadłe ciało, własne „ja”, starego człowieka i wybuchowe usposobienie – Rz 16:17–18; Tt 3:10:

- A. Nie powinniśmy myśleć, że podział istnieje niezależnie i nie wiąże się z upadłym ciałem, naszym „ja” ani z przywiązaniem do świata – Ga 5:19–21; Mt 16:23–24; 1 J 2:15–16.
- B. Jeżeli Pan oświeci nas co do natury podziału, zobaczymy, że nie tylko wiąże się on z tym wszystkim, co negatywne, lecz także to wszystko zawiera.
- C. Tkwić w podziale to tkwić w śmierci; chrześcijaństwo napęłniając śmierć i ciemność, ponieważ brakuje w nim prawdziwej jedności w życiu.
- D. Podziały pochodzą z innych nauk, nauk odmiennych od Bożej ekonomii – 1 Tm 1:3–4:
 - 1. Wszystkiego, czego nauczamy, nie powinno się mierzyć tym, czy jest to niewłaściwe czy właściwe; trzeba mierzyć to tym, czy stwarza to podziały, czy też nie; tylko jeden rodzaj posługi buduje i nigdy nie dzieli, a mianowicie jedyna posługa Bożej ekonomii.
 - 2. Innych zabija to, gdy uczą się inaczej; inne nauki burzą Bożą budowlę i unieważniają całą Bożą ekonomię; wszyscy musimy sobie uświadomić, że nawet trochę innych nauk niszczy odzyskiwanie.
 - 3. Jedyne, co nas może zachować w odzyskiwaniu, to ta jedna posługa; jeśli mówimy, że jesteśmy w odzyskiwaniu, ale niefrasobliwie, a nawet w ukryciu nauczamy czegoś, co różni się od Bożej ekonomii, to siejemy nasienie, z którego wyrośnie podział; dlatego jedyne, co nas może zachować w wiecznej jedności, to nauczanie tego samego w Bożej ekonomii.

4. Inne nauki tych, którzy sięją niezgodę, to wiatry; posługiwał się nimi wróg Boga, by odciągać Boży lud i unieść go daleko od Jego ekonomii – Ef 4:14.
 5. Dzielące nauki są uporządkowywane i systematyzowane przez szatana, aby spowodować poważny błąd i w ten sposób zaszkodzić praktycznej jedności życia Ciała – w. 14.
 6. Inne nauki stanowią główne źródło upadku, degradacji i pogorszenia stanu kościoła – 1 Tm 1:3–4, 6–7; 6:3–5, 20–21.
- E. Apostołowie nauczali wszystkich świętych tego samego w każdym miejscu i we wszystkich kościołach – 1 Kor 4:17; 7:17; 11:16; 14:33b–34:
1. My także musimy nauczać tego samego we wszystkich kościołach w każdym kraju na całej ziemi – Mt 28:19–20.
 2. Nowy Testament nie zawiera takiej myśli, że jakaś nauka jest dobra dla jednego kościoła, a dla innych już nie; objawia raczej, że wszystkie kościoły były takie same, gdy chodziło o przyjmowanie nauk – Tt 1:9.

III. Prawdziwa jedność jest wszechzawierającą, wszechogarniającą jednością, która obejmuje wszystko to, co pozytywne – Ps 23:6; 36:10–11; 43:3–4; 84:2–9, 11–13; 92:11; 133:1, 3b:

- A. Pan dał nam chwałę, którą dał Mu Ojciec, żebyśmy byli jedno w Ojcu i w Synu; to wskazuje na jedność w boskiej naturze i Boskiej Istocie; tak naprawdę jedność to zespolenie przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga z wierzącymi – J 17:21–23; Ef 4:3–6.
- B. Gdy odzyskana zostanie jedność, wraz z nią odzyskane zostanie całe duchowe bogactwo i wszystko to, co pozytywne, ponieważ wszystko to istnieje w jedności – w. 3; 3:8:

1. Na prawdziwym podłożu jedności naszymi są wszelkie pobożne rzeczy i całe duchowe bogactwo — Pwt 8:7–9; 12:12, 26–28.
 2. Prawdziwa jedność nie jest jednością cząstkową; to wielka, kompletna i wszechogarniająca jedność, jedność całkowita.
- C. Psalm 133 to psalm o jedności, która obejmuje wszystkie pozytywne przymioty i cnoty; jeśli mamy wizję całkowitej jedności, wszystkie zarazki podziału zostaną zabite, a my zostaniemy wybawieni od wszelkiego podziału.
- D. Aby odzyskać i zachować prawdziwą, wszechzawierającą jedność, musimy zniszczyć wyżyny kultowe — 1 Krl 11:7–8; 12:26–33; 13:33–34; 14:22–23; 15:14; 22:43; 2 Krl 12:3–4; 14:3–4; 15:3–4, 34–35:
1. Bóg w swej mądrości zażądał od ludu zniszczenia wszystkich miejsc, w których narody służyły swoim bogom; założyć wyżyny kultowe to doprowadzić do podziału; wyżyny te zatem oznaczają podział — Pwt 12:1–3.
 2. Aby zachować jedność swojego ludu, Bóg zażądał od Izraelitów, żeby przychodzili oni na jedyne miejsce, które On wybrał; wyżyny stanowiły zamiennik tego jedyne miejsce i alternatywę dla niego — w. 8, 11, 13–14, 18.
 3. Wyżyna to obszar wzniesiony, leżący powyżej zwykłego poziomu; co do zasady każda wyżyna, każdy podział, pociąga za sobą wzniesienie, wywyższenie czegoś innego niż Chrystusa — por. Kol 1:18.
 4. Relacja na temat budowania wyżyn kultowych za Salomona i Jeroboama ma duchowe znaczenie; przedstawiono ją, żeby udzielić nam duchowego pouczenia — Rz 15:4–6:

- a. W świetle tej relacji do podziału doprowadziły dwie rzeczy: pożądanie i ambicja; pierwszą widzimy na przykładzie Salomona, a drugą – na przykładzie Jeroboama.
 - b. Wyżyny zbudowane przez Salomona i Jeroboama wyrządziły poważną szkodę podłożu jedności – 1 Krl 11:7–8; 12:26–33.
 - c. W życiu kościoła nie powinno być żadnych wyżyn; wszyscy za to powinniśmy być na jednym poziomie i wywyższać Chrystusa – Kol 1:18; 3:10–11.
 - d. Do podziałów w chrześcijaństwie doprowadzają egoizm i ambicja – Flp 2:21; 3 J 9–10; Rz 16:17–18; 1 Krl 12:26–33.
5. W sensie duchowym, musimy zniszczyć każde miejsce inne niż kościół i każde imię inne niż imię Chrystusa; oznacza to, że musimy zniszczyć swoją kulturę, swoje usposobienie, temperament, zwyczaje, naturalne cechy, upodobania oraz religijne podłoże wraz z wpływem, jaki ono na nas wywiera – wszystko, co wyrządza szkodę prawdziwej jedności – Ga 2:20; 5:24; 6:14.
- E. W Pańskim odzyskiwaniu wnosimy Chrystusa, i tylko Jego – Kol 1:18:
1. Możemy zaświadczyć, że – w przeciwieństwie do dzisiejszego chrześcijaństwa – nie ma u nas wyżyn.
 2. Przyszliśmy do kościoła i nie powinno być u nas żadnych wyżyn, wzniesień, na których wynosimy coś innego niż Chrystusa; nie powinniśmy niczego posiadać za wyjątkiem osoby Chrystusa i jedynej drogi krzyża – 1 Kor 1:30; 2:4; Kol 1:20; 2:11; 3:11.
 3. W kościele radujemy się Chrystusem jako obfitym płodem ziemi; radowanie się przez nas Chrystusem w Bożej obecności staje się dla nas oddawaniem czci,

życiem kościoła, a wręcz codziennym życiem chrześcijańskim; rośniemy też i dojrzewamy na podłożu jedności — Ef 3:8; 4:3, 14–16.

IV. Musimy w pełni się ćwiczyć, żeby oddzielać siebie od herezji (odstępstwa) i heretyków (odstępców):

- A. Heretycy nie wyznają, że Jezus jest Bogiem, który się wcielił (nie wyznają, że przyszedł On w ciele za sprawą boskiego poczęcia przez Ducha Świętego); zaprzeczają zatem bóstwu Chrystusa — 1 J 4:3; 2 J 7; por. Łk 1:31–35; J 20:28–29; Rz 9:5.
- B. Duch działa w wierzących, by wyznać im, że Chrystus przyszedł w ciele — 1 J 4:1–2:
 - 1. Każdy, kto odrzuca Chrystusowe wcielenie i tym samym Jego odkupienie, również zaprzecza Chrystusowemu zmartwychwstaniu.
 - 2. Jeśli ktoś zaprzecza Chrystusowemu wcieleniu, to zaprzecza świętym narodzinom Chrystusa, Jego człowieczeństwu, ludzkiemu życiu, odkupieniu przez ukrzyżowanie i zmartwychwstaniu; to zupełnie unieważnia radowanie się życiodajnym Duchem jako rzeczywistością przetworzonego Trójjedynego Boga — 2:23.
- C. Heretyk to ktoś, kto zaprzecza boskiemu poczęciu i bóstwu Chrystusa, tak jak to czynią współcześni moderniści; musimy kogoś takiego odrzucać, nie przyjmując go do domu ani go nie pozdrawiając; w ten sposób nie będziemy mieli z nim żadnej styczności ani nie będziemy uczestnikami jego herezji, która jest bluźnierstwem dla Boga i zarazą niczym trąd — 2 P 2:1–3; 2 J 10.
- D. Tak jak przynoszenie innym boskiej prawdy o wspaniałym Chrystusie jest czynem znakomitym (Rz 10:15), tak szerzenie szatańskiej herezji, kalającej chwalebne bóstwo Chrystusa, jest czynem złym; to bluźnierstwo

i ohyda dla Boga; to także szkoda i przekleństwo dla ludzi.

- E. Nikt, kto jest wierzącym w Chrystusa i dzieckiem Boga, nie powinien być uczestnikiem tego zła! Nie wolno nawet takiego złego człowieka pozdrawiać! Należy zachowywać surowe i wyraźne oddzielenie od tego zła! — 2 J 8–11.

V. Juda nawołuje nas do żarliwej walki o wiarę — Jud 1–3:

- A. Wiara w Liście Judy nie jest wiarą o charakterze subiektywnym, lecz obiektywnym; nie odnosi się ona do samego aktu wierzenia, lecz do tego, w co wierzymy; oznacza treść Nowego Testamentu, która jest naszą wiarą i w którą wierzymy dla wspólnego zbawienia — Dz 6:7; 1 Tm 1:19; 3:9; 4:1; 5:8; 6:10, 21; 2 Tm 3:8; 4:7; Tt 1:13.
- B. Nasza wiara chrześcijańska składa się z przekonań dotyczących sześciu podstawowych elementów: Biblii, Boga, Chrystusa, dzieła Chrystusa, zbawienia i kościoła — Ef 4:13:
1. Biblia, słowo po słowie, jest w boski sposób natchniona przez Boga — jest Bożym oddechem — 2 P 1:21; 2 Tm 3:16.
 2. Bóg jest wyłącznie jeden, lecz trójjedyny — Ojciec, Syn i Duch — Mt 3:16–17; 28:19; 2 Kor 13:13; Ef 2:18; 3:14–17; Obj 1:4–5.
 3. Chrystus był Bogiem w wieczności (J 1:1) i stał się człowiekiem w czasie (w. 14); Jego boskość jest całkowita, a człowieczeństwo — doskonałe; jest On więc zarówno Bogiem, jak i człowiekiem (20:28; Rz 9:5; J 19:5; 1 Tm 2:5), posiada zarówno boskość, jak i człowieczeństwo.
 4. Chrystus najpierw stał się człowiekiem we wcieleniu (J 1:14) i umarł na krzyżu dla naszego odkupie-

nia (1 P 2:24; Obj 5:9); potem powstał z martwych dla naszego odrodzenia (1 P 1:3), wstąpił do niebios, by być Panem wszystkich, (Dz 2:33, 36; 10:36) oraz powróci jako Oblubieniec dla kościoła (J 3:29; Obj 19:7) i Król królów dla wszystkich narodów (w. 16); to główne aspekty dzieła Chrystusa.

5. Grzesznik musi nawrócić się do Boga (Dz 2:38; 26:20) i uwierzyć w Chrystusa (J 3:16; Dz 16:31) dla odpuszczenia grzechów (10:43), odkupienia (Rz 3:24), usprawiedliwienia (Dz 13:39) i odrodzenia (J 3:6), aby mieć życie wieczne (w. 36), stać się dzieckiem Bożym (1:12) i członkiem Chrystusa (1 Kor 12:27); tak wygląda Boże zbawienia dla nas poprzez wiarę (Ef 2:4–9).
6. Kościół złożony ze wszystkich prawdziwych wierzących w Chrystusa jako Jego Ciało (1:22–23; Kol 1:24) jest jeden we wszechświecie (Ef 4:4), a kościół miejscowy jako wyraz Ciała Chrystusa jest jeden w miejscowości: jedno miasto — jeden kościół (Obj 1:11):
 - a. Nie oznacza to jednak, że prawdziwy wierzący w Chrystusa, który nie zgadza się z tym, iż w jednej miejscowości powinien być jeden kościół, nie jest zbawiony; nadal jest zbawiony, lecz czegoś mu brakuje, nie do zbawienia, tylko do prowadzenia właściwego życia kościoła.
 - b. Stojąc na właściwym podłożu kościoła, wybieramy miłość do wszystkich braci, nie tylko do tych, którzy się z nami spotykają.
- C. Ta wiara, a nie jakaś doktryna, została raz na zawsze przekazana świętym; o tę wiarę powinniśmy żarliwie walczyć — 1 Tm 6:12.
- D. Budujemy się na fundamencie tej najświętszej wiary, radując się całą Błogosławioną Trójcą; dzięki temu

- stajemy się Nową Jerozolimą, całkowitą sumą życia wiecznego – Jud 19–21; por. J 4:14b.
- E. Cała Błogosławiona Trójca angażuje się i staje dla nas radością, gdy ćwiczymy swego ducha, modląc się w Duchu Świętym, by zachować samych siebie „w miłości Boga, oczekując miłosierdzia naszego Pana Jezusa Chrystusa ku życiu wiecznemu” – Jud 20–21:
1. Wyrażenie *ku życiu wiecznemu* (w. 21; J 4:14b) jest bardzo szczególne; przyimek *ku* wskazuje na cel, a także oznacza, iż stajemy się tym, do czego zmierzamy.
 2. Ćwicząc swego ducha po to, by radować się Błogosławioną Trójcą i walczyć o wiarę, stajemy się Nową Jerozolimą, całkowitą sumą życia wiecznego – Obj 22:1–2a; 21:10–11.

Poselstwo jedenaste

Aspekty życia kościoła podlegającego Bożym rządóm

Wersety biblijne: Pwt 1:9–18; 15:10; 22:9; 25:13–16; 1 Kor 10:6, 11.

I. Historia dzieci Izraela stanowi typ kościoła – 1 Kor 10:6, 11:

- A. Zgodnie z ustaleniami związanymi z Jego zarządzaniem Bóg wybrał dzieci Izraela, potomków Abrahama, i uczynił je swoim ludem – typem kościoła – Rz 9:11–13; Dz 7:38:
1. Stary Testament nie nadmienia o kościele wprost za pomocą słów, ale zawiera typy, które go przedstawiają – Rdz 2:21–24; 1 Krn 28:11–19.
 2. Dzieci Izraela, wybrany lud Boży, to największy zbiorowy typ kościoła; w oparciu o ten typ widzimy, że kościół został wybrany i odkupiony przez Boga, raduje się Chrystusem i Duchem jako zaopatrzeniem w życie, buduje Boże mieszkanie, dziedziczy Chrystusa jako swój dział, ulega degradacji i zostaje pojmany, zostaje odzyskany i oczekuje przyjścia Chrystusa.
 3. Paweł odnosi historię dzieci Izraela do nowotestamentowego życia kościoła – 1 Kor 5:7–8; 10:1–13:
 - a. W Liście do Hebrajczyków i w Pierwszym Liście do Koryntian apostoł wyraźnie wskazuje, że to, co się przydarzyło dzieciom Izraela, stanowi typ wierzących – 10:6.
 - b. Cała historia Izraela to opowieść o kościele.
- B. Biblia zawiera dwie historie: Izraela i kościoła – Dz 7:1–53; Obj 2 – 3:
1. Historia dzieci Izraela to typ, a historia kościoła – wypełnienie tego typu.

2. W Starym Testamencie widzimy typ, obraz, Bożej ekonomii dotyczącej kościoła, w Nowym Testamencie zaś ekonomia ta się wypełnia – 1 Tm 1:4; Ef 1:10; 3:9–11.

II. Bóg sprawuje rządy we wszechświecie; w kościele również sprawowane są rządy – Obj 4:2; 5:6; Dz 14:23; Tt 1:5:

- A. Bóg pragnie sprawować rządy we wszechświecie za pośrednictwem kościoła – Ef 1:10, 22–23.
- B. Pośród dzieci Izraela panowała sytuacja, w której bardzo przejawiały się Boże rządy i zarządzanie; koordynacja i budowanie, jakie miały miejsce w Księdze Wyjścia i w Księdze Liczb, podlegały Bożemu zarządzaniu i Jego rządóm.
- C. Boskie rządy pośród Bożego ludu to teokracja – Obj 4:2; 5:6:
 1. Teokracja to rządy sprawowane przez Boga zgodnie z tym, czym On jest – Ps 89:15.
 2. Boże zarządzanie pośród dzieci Izraela było teokracją, co oznacza, że sam Bóg przyszedł, aby rządzić, władać, zarządzać ludem bezpośrednio, jednakże za pośrednictwem przedstawicieli; przedstawicielami tymi byli kapłani i starsi pracujący wspólnie dla dobra Bożej teokracji – Pwt 1:9–18.
 3. Teokracja panująca pośród dzieci Izraela była rządami według stałego Bożego przemawiania, zapisanego w prawie, oraz bieżącego Bożego przemawiania odbywającego się za pośrednictwem napierśnika arcykapłana i za pomocą urim oraz tummim – Wj 28:30; Kpł 8:8; Lb 27:21; Pwt 33:8.
- D. Boże rządy w sferze zarządzania kościołem nie są ani autokracją, ani demokracją; autokracja to rodzaj dyktatury, demokracja zaś – rządy ludu według jego opinii – Dz 14:23; Tt 1:5:

1. W życiu kościoła za rządy uznajemy Bożą władzę; tak więc rządy sprawowane w kościele to teokracja – Ef 1:10, 22–23; Kol 2:19.
 2. Boże władanie opiera się dziś na Biblii, która znajduje się na zewnątrz nas, i na Duchu Świętym, znajdującym się wewnątrz nas – 2 Tm 3:16-17; Rz 8:5, 14.
 3. Kiedy starsi omawiają różne kwestie i podążają za Duchem Świętym, nie jest to autokracja ani demokracja, lecz teokracja, Boże władanie.
- E. Właściwym królem u dzieci Izraela był taki, który otrzymywał pouczenie ze słowa Bożego i którym ono rządziło, władało, a także nad którym sprawowało kontrolę – Pwt 17:14–20:
1. Taka sama zasada powinna panować dzisiaj w kościołach – Dz 13:1–4a.
 2. Aby zarządzać kościołem, starsi muszą być ukonstytuowani słowem Bożym – Kol 3:16:
 - a. Wskutek tego będą oni podlegali Bożym rządóm, władowaniu i kontroli.
 - b. Samorzutnie Bóg będzie obecny w ich decyzjach, a oni będą Go reprezentowali, kiedy będą kierowali sprawami kościoła; takie kierowanie kościołem to teokracja.

III. Boże słowo wypowiedziane poprzez Mojżesza opisuje aspekty życia kościoła podlegającego Bożym rządóm – Pwt 1:1:

- A. Sprawując swoje rządy, Bóg wymagał od dzieci Izraela, aby oddawały Mu one cześć w jednym jedynym miejscu – Jerozolimie – centrum oddawania czci wybranym przez Niego; nie miały one prawa wybrać sobie miejsca zgodnie z własnymi pomysłami – 12:1–12:
1. Wyłącznie to miejsce, w którym Bóg umieścił swoje imię, mogło dla Jego ludu stanowić centrum oddawania Mu czci – w. 5.

2. Boży lud miał przychodzić do góry Syjon, jedyne miejsca wybranego przez Boga, w którym lud mógł zbiorowo oddawać Mu cześć.
 3. Bóg wybrał to jedyne miejsce do oddawania Mu czci w celu zachowania jedności swego ludu – Ps 133:1.
- B. Bóg troszczy się o potrzeby wszystkich, którzy są częścią Jego wyrazu – Pwt 12:19; 14:27–29:
1. W terminologii nowotestamentowej znaczy to, że Chrystus troszczy się o każdego członka swego Ciała – 1 Kor 12:14–27; Flp 4:14–20.
 2. W życiu kościoła powinniśmy kochać Pana Jezusa i Jego Ciało oraz troszczyć się o potrzeby wszystkich członków – 2 Kor 8:1–15.
- C. Jeśli Boży lud będzie wspierał ubogich, Bóg będzie mu błogosławił w każdym dziele oraz przedsięwzięciu – Pwt 15:10:
1. Dzisiaj w życiu kościoła powinniśmy być szczęśliwi, kiedy wspieramy ubogich, gdyż wiemy, że Bóg nam pobłogosławi – 2 Kor 9:1–12.
 2. Rozprawianie się z mamoną i ofiarowywanie dóbr materialnych związane jest z Bożym zarządzaniem pośród kościołów w zmartwychwstaniu – 1 Kor 16:1–3:
 - a. To, że rzeczy materialne ofiarowuje się pierwszego dnia tygodnia, wskazuje, iż należy je ofiarowywać w zmartwychwstaniu, a nie w naturalnym życiu – w. 1–2; Mt 6:1–4.
 - b. Jeśli znamy życie zmartwychwstania i moc zmartwychwstania, przewyciężymy pieniądze i dobra materialne; to zaś, co mamy, zostanie spożytkowane na Boże zarządzanie wśród kościołów – 1 Kor 16:1–2; Dz 2:44–45; 4:32–35; Rz 15:26.

- D. Księga Powtórzonego Prawa 25:13–16 zawiera rozporządzenie w sprawie dwojakich odważników i miarek:
1. Nieuczciwa praktyka posiadania dwojakich odważników i miarek jest kłamstwem i z pewnością pochodzi od szatana – J 8:44.
 2. Ma to duchowe zastosowanie: potępienie czegoś w innych i usprawiedliwianie tego samego w sobie wskazuje, że mamy dwojaki odważniki i miarki, czyli dwojaką wagę – jedną do mierzenia innych, a drugą do mierzenia samych siebie.
 3. W domu Bożym, w kościele (1 Tm 3:15), powinno się używać tylko jednej wagi do ważenia wszystkich.
 4. Jeśli będziemy mieli tylko jedną wagę, to będziemy uczciwi, sprawiedliwi i prawi jak Bóg i będziemy zachowywać jedność oraz jednomyślność w kościele – Mt 7:1–5.
- E. Zakaz siania dwóch rodzajów nasienia w winnicy może być typem zakazu nauczania innych rzeczy w kościele – Pwt 22:9; 1 Tm 1:3–4; 6:3; por. Łk 8:11:
1. Kościół to Boża winnica, w której powinno się siać tylko jeden rodzaj nasienia, jeden rodzaj nauczania – 1 Kor 3:9b; Dz 2:42.
 2. Jeśli będziemy nauczali innych rzeczy, siali więcej niż jeden rodzaj nasienia, to „plon” w kościele przepadnie.
 3. Apostołowie nauczali wszystkich świętych tego samego w każdym miejscu i we wszystkich kościołach – 1 Kor 4:17; 7:17; 11:16; 14:33b–34:
 - a. My także musimy nauczać tego samego we wszystkich kościołach w każdym kraju na całej ziemi – Mt 28:19–20.
 - b. Nowy Testament nie zawiera takiej myśli, że jakaś nauka jest dobra dla jednego kościoła, a dla innych już nie; objawia raczej, że wszystkie

kościół były takie same, gdy chodziło o przyjmowanie nauk – Tt 1:9.

- F. Życie kościoła podlegające Bożym rządóm możemy prowadzić wyłącznie przez wiarę – Ef 1:22–23; 4:15; Kol 2:19; Ga 2:16; 3:2, 5–9, 14:
1. Bóg pragnie, aby Jego lud czynił wszystko, czego On wymaga, nie przez własne wysiłki, lecz przez wiarę – Hbr 10:39 – 11:1, 6, 9–12; 12:2; 1 P 1:7–8.
 2. Boża ekonomia jest w wierze, a wiara to jedyny sposób na to, by Bóg mógł swoją ekonomię zrealizować – 1 Tm 1:4; Ga 2:20; 2 Kor 5:7; 4:13.
 3. Kościół jest domostwem wiary – Ga 6:10:
 - a. Domostwo wiary stanowią wszyscy, którzy są synami Bożymi poprzez wiarę w Chrystusa Jezusa – 3:26.
 - b. Wszyscy wierzący w Chrystusa tworzą razem powszechne domostwo, wielką Bożą rodzinę – rodzinę, która wierzy w Boga – 6:10; Hbr 11:6.

Poselstwo dwunaste

Życie i błogosławieństwo pod Bożymi rządami

Wersety biblijne: Pwt 30:15–20; Ps 36:10a; 133:1, 3; Ez 34:26; Ef 1:3.

I. Aby przedłużyć swoje dni w dobrej ziemi, dzieci Izraela musiały żyć pod Bożymi rządami, czyniąc wszystko, co Bóg im nakazał przez Mojżesza – Pwt 30:15–20; 3:23–28; 4:1–24.

II. Mojżesz położył przed dziećmi Izraela życie i śmierć i nakazał im wybrać życie – 30:15, 19–20:

A. U Boga jest źródło życia – Ps 36:10a:

1. Bóg pragnie, abyśmy obierali Go za źródło swojego życia i swojej istoty – w. 10a.
2. Boskie życie można uznać za pierwszy i podstawowy przymiot Boga – Ef 4:18; J 5:26; 1 J 5:11–12; Rz 8:2:
 - a. Zgodnie z boską i wieczną naturą życia Bożego, Boże życie to jedyne życie; tylko je można uznać za życie – J 1:4; 10:10b; 11:25; 14:6.
 - b. Życie to zawartość Boga i Jego wypływanie; Boża zawartość to Jego istota, a Boże wypływanie to udzielanie się nam Boga jako życia – Ef 4:18; Obj 22:1.
 - c. Życie to Trójjedyny Bóg, który udzielił się do naszego wnętrza i w nas żyje – Rz 8:2, 6, 10–11.

B. W Księdze Rodzaju 2:9, 16–17 widzimy dwójaki wybór, przed którym stoi człowiek – drzewo życia i drzewo poznania dobra i zła:

1. Drzewo życia symbolizuje Trójjedynego Boga ucieleśnionego w Chrystusie jako życie w formie pokarmu dla człowieka – w. 9; Obj 2:7; J 1:4; 14:6a; 10:10b; 6:35, 57, 63.
2. Drzewo poznania dobra i zła symbolizuje szatana jako źródło śmierci – Hbr 2:14.

3. Drzewo życia oraz drzewo poznania dobra i zła reprezentują dwie zasady codziennego życia – zasadę życia (zależności od Boga) oraz zasadę dobra i zła (niezależności od Boga) – Rdz 2:9, 16–17; 4:3–4; Jr 17:5; J 15:5.
 4. Te dwa drzewa działają w nas jako dwie zasady codziennego życia.
 5. Ewangelia Jana objawia, że drzewo życia stanowi przeciwieństwo drzewa poznania dobra i zła – 4:10–14, 20–21, 23–24; 9:1–3; 11:20–27.
 6. W życiu chrześcijańskim i życiu kościoła powinniśmy rozeznawać sprawy nie według tego, co jest właściwe lub niewłaściwe, lecz według życia i śmierci – 2 Kor 11:3; Rdz 2:9, 16–17.
- C. Dzięki Chrystusowemu życiu zmartwychwstania w naszym duchu możemy odnieść zwycięstwo nad atakiem śmierci, jaki wróg przypuszcza na kościół – Mt 16:18; Dz 2:24; 2 Tm 1:10:
1. Śmierć to cecha dzieła szatana; ostatecznym celem jego dzieła jest to, by przesyć człowieka śmiercią – Hbr 2:14–15.
 2. Ewangelia Mateusza 16:18 pokazuje nam, z jakiego źródła przypuszczony zostanie atak na kościół – z bram Hadesu, czyli śmierci:
 - a. Szatan ma szczególnie na celu rozprzestrzenianie śmierci w kościele, najbardziej zaś jeśli chodzi o kościół boi się tego, że będzie on stawiał opór jego mocy śmierci – Obj 2:8, 10–11.
 - b. Kościół, który jest zbudowany na „tej skale”, może rozeznawać między śmiercią a życiem, a bramy Hadesu go nie przewyciężą – Mt 16:18.
 3. Jeśli mamy przewyciężyć atak śmierci, musimy znać Chrystusa jako Pierwszego, Ostatniego i Żywego – Tego, który stał się martwy i ożył oraz

który ma klucze śmierci i Hadesu — Obj 1:17–18; 2:8.

III. Mojżesz położył przed dziećmi Izraela błogosławieństwo i przekleństwo — Pwt 30:19:

- A. W Księdze Rodzaju 1:26–28 Bóg pobłogosławił człowieka, aby był on płodny, rozmnażał się, napełniał ziemię i czynił ją sobie poddaną, ponieważ ujrzał na ziemi żywe stworzenie, które nosiło Jego obraz i dzierżyło Jego panowanie.
- B. Aby Bóg mógł być błogosławieństwem dla swego wybranego ludu, musi mieć na ziemi królestwo, sferę, gdzie mając pełną, boską władzę będzie sprawował zarządzanie — Mt 6:10; Kol 1:13:
 - 1. Bez takiego królestwa Bóg nie ma sfery, w której mógłby zrealizować swój zamysł.
 - 2. Kiedy pojawia się królestwo, staje się sferą, w której Bóg nas błogosławi — Obj 11:15.
 - 3. Wszyscy pragniemy otrzymać błogosławieństwo, ale możemy nie zdawać sobie sprawy z tego, że wymaga ono sfery Bożej władzy, sfery podlegającej Bożemu zarządzaniu.
- C. Bóg „ubłogosławił nas wszelkim duchowym błogosławieństwem w okręgach niebiańskich w Chrystusie” — Ef 1:3:
 - 1. Bóg ubłogosławił nas swoim przemawianiem; całe przemawianie zawarte w wersetych 4–14 to Boże błogosławieństwo.
 - 2. Słowo *wszelkim* wskazuje na to, że Boże błogosławieństwo jest wszechzawierające.
 - 3. Słowo *duchowym* wskazuje na związek Bożego błogosławieństwa z Duchem Świętym:
 - a. Wszystkie błogosławieństwa, którymi Bóg nas ubłogosławił, wiążą się z Duchem Świętym.

- b. Duch Boży jest nie tylko kanałem Bożych błogosławieństw, ale także ich rzeczywistością.
 - c. Bóg Ojciec, Bóg Syn i Bóg Duch związani są z błogosławieństwami, którymi zostaliśmy obdarzeni – w. 4–14; 3:16–17; 4:4–6.
 - d. Boże błogosławieństwo to głównie udzielanie się Trójjedynego Boga do naszego wnętrza – 2 Kor 13:13.
4. Wyrażenie *okręgi niebiańskie* wskazuje nie tylko na określone niebiańskie miejsce, lecz również na niebiańską naturę, stan, cechę i atmosferę duchowych błogosławieństw, którymi Bóg nas ubłogosławił:
- a. Błogosławieństwa te pochodzą z niebios i posiadają niebiańską naturę, niebiański stan, niebiańską cechę i atmosferę.
 - b. Wierzący w Chrystusa radują się na ziemi tymi niebiańskimi błogosławieństwami, które mają charakter nie tylko niebiański, lecz także duchowy.
5. Wyrażenie *w Chrystusie* wskazuje, że Bóg ubłogosławił nas dzięki Chrystusowi, za Jego pomocą i w Jego sferze:
- a. W Chrystusie Bóg ubłogosławił nas wszelkim duchowym błogosławieństwem w okręgach niebiańskich.
 - b. Wysławiamy Pana za to, że jesteśmy w Chrystusie, dzięki któremu, za pomocą którego i w którego sferze Bóg nas ubłogosławił oraz który jest kanałem błogosławieństwa.
6. Ponieważ błogosławieństwa te mają naturę duchową, musimy ćwiczyć swego ducha, aby w nim je urzeczywistnić, ich doświadczać i mieć w nich udział – Rz 8:4.
- D. Boże błogosławieństwo jest nierozzerwalnie związane z jednością – Ps 133:1, 3:

1. Jedność, o której mowa w wersecie 1, to obraz prawdziwej jedności w Nowym Testamencie; jedność ta to przetrwony i zwieńczony Trójjedyny Bóg zespolony z wierzącymi w Chrystusa — J 17:21–23.
 2. Słowo *tam* w Psalmie 133:3 odnosi się do jedności, na którą Pan nakazuje błogosławieństwo — życie na wieki.
- E. Pan, pasąc nas w swoim odzyskiwaniu dokonywanym za pomocą życia, wprowadza nas w radowanie się Jego błogosławieństwem i sprawia, że — wystawieni na deszczę błogosławieństwa — stajemy się jego źródłem — Ez 34:23, 26–27a, 29; Za 10:1:
1. Najpierw my sami radujemy się Pańskim błogosławieństwem, a następnie Pan sprawia, że stajemy się źródłem błogosławieństwa dla innych, aby mogli oni otrzymać zaopatrzenie — Ez 34:26.
 2. Bóg sprawi, że deszcze błogosławieństwa spadną we właściwym czasie — Za 10:1.
- F. Największym błogosławieństwem, jakie otrzymujemy od Pana, nie jest to, co On nam daje, lecz to, czym nas czyni, czym umożliwia nam się stać — Obj 3:12:
1. W Księdze Objawienia 3:12 Pan obiecał, że zwyciężycę uczyni filarem w świątyni Boga:
 - a. Stawanie się filarem w świątyni Boga obejmuje przeobrażenie i budowanie — 21:22; 2 Kor 3:18; Ef 2:21–22; 4:16.
 - b. To wielkie błogosławieństwo, że Pan nas przeobraża i buduje w swoją świątynię; obejmuje to naszą istotę, to, czym jesteśmy w Chrystusie — Kol 1:27–28.
 2. Jeśli ujrzymy tę wizję, zdamy sobie sprawę z tego, że w życiu kościoła zamiarem Pana nie jest uczynić coś na zewnątrz nas, lecz przeobrazić nas w kogoś innego ze względu na swój zbiorowy wyraz — Obj 21:10–11.

3. W życiu kościoła nie powinniśmy oczekiwać zewnętrznych błogosławieństw; przeciwnie, to niezwykle istotne, byśmy zdali sobie sprawę, że Pańskie błogosławieństwo polega na przeobrażeniu nas najpierw w drogocenny materiał, a następnie zbudowaniu w swoje mieszkanie – Ef 2:21–22.
- G. Normalne życie chrześcijanina to życie błogosławieństwa, a normalne dzieło chrześcijanina – dzieło błogosławieństwa – Lb 6:23–27; Mt 5:3–11; 24:46; J 20:29; Ga 3:14; 2 Kor 9:6; Rz 15:29.
- H. Musimy sobie uświadomić, że w naszym dziele, życiu chrześcijańskim i życiu kościoła wszystko zależy od Pańskiego błogosławieństwa – Ef 1:3; Ml 3:10.
- I. Módlmy się: „Panie, prosimy Cię, udziel nam wizji, byśmy ujrzeli znaczenie Twego błogosławieństwa; zmiłuj się nam nami, żebyśmy bez przeszkód mogli otrzymać Twoje błogosławieństwo”.

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

1. Kim jest prorok?
2. Jak wyglądała funkcja Mojżesza jako Bożego rzecznika?
3. W jaki sposób Chrystus usługiwał jako prorok w swojej ziemskiej posłudze?
4. W jaki sposób przemawianie Pawła mogło się stać częścią Bożego słowa?

8.

1. Co wiąże ze sobą grzech, przekleństwo i prawo?
2. Gdy Chrystus nas odkupił, to od czego odkupił? Dlaczego to odkupienie jest zgodne z prawem?
3. Jakie głębsze znaczenie ma to, że Chrystus stawszy się ze względu na nas przekleństwem, odkupił nas z przekleństwa prawa?
4. Opisz, w jaki sposób Pan Jezus umarł na krzyżu jako Bóg-człowiek, poddany Bożemu sądowi?
5. Wyjaśnij, jak Chrystus, który jest nasieniem Abrahama, uczyniony dla nas przekleństwem, przynosi nam błogosławieństwo Abrahama, żebyśmy otrzymali obietnicę Ducha przez wiarę?

9.

1. W jaki sposób cztery sposoby oddawania czci, objawione w Nowym Testamencie, odpowiadają objawieniu zawartemu w dwunastym rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa?
2. W jaki sposób jedyne podłoże Jerozolimy w Starym Testamencie przedstawia w formie typu właściwe podłoże jedności (wzór i praktykowanie jednego kościoła w jednym mieście)?

3. Wymień dwa aspekty radowania się Chrystusem, który jest dziełem wierzących, i jak one przedstawiają w formie typu dwa sposoby, w jakie nakazano Izraelitom radować się płodami dobrej ziemi?
4. W jaki sposób dwunasty rozdział Księgi Powtórzonego Prawa objawia to, że musimy prowadzić życie trudzenia się na Chrystusie w osobisty sposób, żebyśmy mogli wystawiać na pokaz Tego, którego doświadczyliśmy?
5. Kim są zwycięzcy w życiu kościoła i jak oni dzisiaj przewyżniają degradację Bożego ludu?

10.

1. W świetle słów Mojżesza z Księgi Powtórzonego Prawa 12–13, jakich dwóch głównych rzeczy mamy się wystrzegać?
2. Czym jest wszechzawieranie podziału?
3. Czym jest wszechzawieranie jedności?
4. Jak możemy w pełni się ćwiczyć, by oddzielić siebie od herezji i heretyków?
5. Czym jest nasza wiara chrześcijańska i jak możemy żarliwie o nią walczyć?